

Dr. PEDRO DOMINGO

Barcelona. 1913-1936.

El meu pare es retira i amb ell i Malena anem a viure a Barcelona al carrer de la Unió, número 22. Barri modestíssim a-hont viuen de tota manera i es fa comerç de tot. Comença la guerra del 14 i llegeixo a Gaietà, a Herbert Spencer, els dialègcs de Plató, a Voltaire, a Dumas, a Zola .. Abandono la pintura i la música que havia cultivat a Teruel. En acabar l'ampliació universitària vaig a Tortosa, a viure un record que era millor que la realitat. En 1914 començo a estudiar medicina i ens en anem a viure a Balnes 130, pral., per estar mes aprop de la Facultat. El meu pare no surt mai de casa o vé al cine amb mi a veure les Series de terror de "La mano que aprieta". El meu millor amic es en Vicens Marqués Bertrand. Comença el meu interès pel laboratori. La guerra ens divideix en germanofils i francofils i no concebeixo que es pugui esser mes que aixó últim. En catalanistes i centralistes i sento mes a Catalunya que a la unitat hispànica. Estudiant, m'interessa mes arriivar a l'essencia dels coneixements que estic adquirint que l'aprobació de les assignatures. L'any 14 contrec una tifoida. Pero després agafo empena i avengo un curs. Faig oposicions d'intern i vaig a treballar al laboratori de la càtedra del Dr. Pere Rubiola qui orienta les meves primeres activitats cap els camins de l'histologia i l'embriologia, ajudant a m'en Lluís Guisera. Començo a tenir amicos que m'admiren - Trias Maxens- i que m'envejen - Joan Vayrell-. Treballant al Laboratori conec a Raquel Grau Aymá, a la que m'unix mes tard el treball i l'amor. L'any 1918 faig les primeres publicacions amb en Rubiola i en Vilaseca Anguera. Amb en Trias Maxens guanyo els tres premis oferts per l'Academia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya als tres millors treballs d'investigació.

Les intrigues em fan sortir del Laboratori de Rubiola i l'atracció per la figura científica del Dr. Turró em porta al Laboratori del Parc. Abans d'acabar la carrera vaig a Capdella, a fer d'ajudant metge i tot just acabada a l'linís del Vallés a substituir al Dr. Draper, durant el seu viatge de noces.

Em caso amb Raquel i ens en anem a viure a Balnes 130. Mala experiencia la de posar un altra dona al costat de la pobre Malena. Allí neix Raqueleta i la rebo jo com parter. Vaig a Madrid a fer el Doctorat. Raquel té una placenta previa i una hemorragia que l'imunda tot dormint. No es refé. La situació a casa es tormentosa i lloguem una torre a Les Planes cercant la salut en l'aire dels pins i en els cuidados de la seva mare. Una tuberculosi se l'emporta i torno a casa amb el meu pare, Malena i Raqueleta. Mentrestant he fet oposicions a l'auxiliaria sanitaria

Dr. PEDRO DOMINGO

de la Mancomunitat de Catalunya, treballant en paludisme a les ordres del Professor Pittaluga. En Serra Rabert es el meu tiré de torn. Faig el concurs a Tècnic del Laboratori Municipal i unes oposicions molt feixugues. Allí trovo l'ambient i els amicos que em mancaben. Es l'any 1920. ¡¡ Cuantes coses han passat en poc temps ¡¡. De noi a metge; Raquel, ilusió i record; emoció de l'exercisi professional; les oposicions que es temen i es guanyen; el servei militar; els primers viatges; les primeres publicacions científiques; el sentiment de proteccio a Raqueleta.

Ara, mort el meu pobre pare, sense tenir encara 25 anys, em semblo ja un vell i Ets un jove-vell, em diu en Turró. I es veritat per que medito com un vell la vida que he de viure com un jove.... Noves oposicions; treball, treball i treball. Curiositat i superficialitat de la vida amatoria que no porto mes enllá de la pell i mucoses. Massa lleugeressa; pero penso que je he viscut les mes fortes emocios que podia viure.

La gran popularitat política del pobre Marcel·lí no arriba a interessar-me. En cambi m'interessé ell; la seva figura espiritual; la seva ingemitat. Penso que es necessari no conceixer a la humanitat per a estimar-la com l'estimaba. Ell fou el meu mestre a l'escola i a la primera part del batxillerat. Crec que com a mestre no era bó; Miraba massa enlaire i repartia paletades, com corresponia als métodos pedagógics de l'època. No li interessaba el noi si no l'home. I l'home li va correspondre, font-lo l'idol de les masses.

De 1920 a 1930 em dono plenament al treball sanitari i de bacteriolog. Aixó culmina en els cursos de Bacteriologia i d'Immunologia que es donen al Parc. Després en posicions de treball progressivament mes representatives, que també culminen en l'ingrés a l'Academia de Medicina i el nomenament per l'Universitat autònoma de Barcelona de Professor de Bacteriologia.

A tota Espanya es viu un desitg de redressament. Amb ansietat es cerca la forma de recuperar el temps perdut i som els joves amb sentit de responsabilitat els qui hem de fer la feina. Pero, aquesta mateixa ansietat, portada a lo polític, ho perturba tot. Es el ferment d'una guerra que no ha resolt res. Es la muralla d'una religió no evolucionada. Es el progrés, que ha tornat al mon mes petit donat-lis uns resses que abans no tenia. La República es desbordada per una banda i altra per filosofies primitives. Els que estimaban a l'humanitat sense conceixer prou a l'home habien fracassat.

Un dia fou precis fer de la propia vida la íntima Humania. I vaig emigrar d'Espanya.